

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΚΤΗΝΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 15 — 'Εν δε ταῖς ἑκαρ. φρ. 16 — 'Εν τῇ ἑξῆς. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΚΑΙ ΠΑΡΟΝ.

Τὰς δύο ταύτας ἐποχὰς τῆς Πατρίδος μας συγκρίνοντας, βλέπομεν εὐκρινεστέραν τὴν πτώσιν ἢν ἔπαιον ὁ τόπος. Δὲν μνημονεύομεν τῆς Περσικῆς 'Ελλάδος' καὶ τὴν Τουρκομάχον ἀφίνομεν ἐπίσης κατὰ μέρος. Ἦν ἀπωλέσαμεν μετὰ τῆς ἐλπίδος, καὶ τὸ λεπτόν ἐκεῖνο φιλότιμον αἶσθημα ὅπερ ἐλαύνει εἰς τὰς γενναίας πράξεις τὰ ἄτομα καὶ τὰ ἔθνη, ἅς μὴ φαινόμεθα ὅτι ἀπωλέσαμεν καὶ τὸν ὕστατον κόκκον τοῦ κοινοῦ νοός, ἀποτολμῶντες συγκρίσεις πρὸς ἅς θὰ ὤχρια ἢ τοῦ Ἀχιλλέως πρὸς τὸν Θερσίτην.

Ἄρκει ἡμῖν ἡ 'Ελλάς τοῦ Ὄθωνος καὶ ἡ 'Ελλάς τοῦ Γεωργίου. Ποία θὰ ἦτον ἡ στάσις τῆς Αὐλῆς καὶ τοῦ τόπου ὀλοκλήρου, μετὰ τὸ οἰκτρὸν ἐπίσδιον τῶν ἐν Τουρκίᾳ 'Ελληνικῶν Ταχυδρομείων, ἐάν τὸ 'Ελληνικὸν ἔθνος ἦτο δυνατόν, οὐχὶ νὰ προπορευθῆ ἀλλὰ νὰ ὀπισθοδρομήσῃ τεσσαράκοντα ἔτη; Βλέπομεν τὸν ἀναγνώστην κινῶντα μετ' ἐκφράσεως τὴν κεφαλὴν, καὶ συμμεριζόμεθα ὅλην τὴν πικρίαν ἢν τοιαύτη ἀνάμνησις χύνει εἰς τὴν ψυχὴν του.

Τὰ 'Ελληνικὰ σήματα ἀποσπασθέντα διὰ τῆς χειρὸς ἑλεσινού ζαπτιῆ ἐκυλίσθησαν εἰς τὸν βόρβορον τοῦ Γαλατᾶ ἐν μέσῳ τῶν ἀλλαγαμῶν τοῦ ὀθωμανικοῦ συρφετοῦ καὶ τῶν πατριωτικῶν οἰμωγῶν τῶν Ἑλλήνων. Ποία ἢ ἐκ τούτου συγκίνησις ἐν Ἀθήναις, ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Πανελληνίου ὅπου ἐδρεύει ὁ ἡγεμὼν καὶ ἡ κυβέρνησις; Ἐψαλιδίσθη ἄραγε ἡ σημαία τῶν Ἀνακτόρων καὶ τῶν ταγμάτων καὶ οἱ προϊστάμενοι τοῦ τόπου ὤμοσαν δημοσίᾳ νὰ ἐδικήσωσι τὴν ἐθνικὴν ὕβριν; Ὁφθαλμοὺς καὶ ὄτα ἔχει ἕκαστος πολίτης, καὶ δύναται ἰδίαις αἰσθήσεσι νὰ κρίνῃ. Ὁρουσῶδως ἤχουσι αἱ σάλπιγγες κατὰ πᾶσαν ἀνοδὸν καὶ κάθοδον, αἱ δὲ ἀποκαλύπτει τοῦ Τομαροπούλου μετὰ τῆς χορηγίας πρὸς ἐπίσχυσιν καὶ κραταίωσιν θεατρικῆς ἀνηθικότητος προσεφέρθησαν ὡς μόναι παραμυθίαι κατὰ τῆς ἐθνικῆς συμφορᾶς. Διότι τὸ πάθημα τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶναι συμφορὰ βαρύνουσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἡγεμόνος ἐπίσης καὶ τοῦ ἀγρότου. Ὅστις δὲν τὴν ἔνοσέ εἶναι καυτηριασμένος, καὶ

ἰμφοβάλλομεν ἐὰν συνεκινεῖτο καὶ εἰς τὴν δεινότεραν συζυγικὴν ἀτυχίαν ἣτις ἠδύνατο νὰ τὸν πλήξῃ.

Τί ἄλλο ἀπομένει εἰς ἓν ἄτομον καὶ εἰς ἓν ἔθνος, ἐκτός τοῦ ἰδανικοῦ ἐκεῖνου τῆς τιμῆς, ἣτις ἰδιοτρόπως καὶ κατὰ συνθήκην πολλάκις συσσωματοῦται εἰς δύο χρώματα, εἰς μίαν διατύπωσιν, εἰς δύο μέτρα ὑφάσματος; Εἰς τὴν συμβολικὴν ἐκείνην παράστασιν ἐνέχεται ὑψηλὴ ἔννοια τιμῆς, ὑπὲρ ἧς ὁ φιλότιμος ἄνθρωπος καὶ τὸ φιλότιμον ἔθνος θύει μεγαλοφρόνως καὶ ὑπαρξιν καὶ περιουσίαν. Τοιοῦτοι ὑπῆρξαν ποτὲ οἱ Ἕλληνες, τοιοῦτοι ἦσαν χθὲς ἔτι, πρὸ ὀλίγων χρόνων, ὅτε τὰ στήθη τῶν ἐθερμῶν τὸ εὐγενὲς τῆς ἰδέας κέντρον, ὅτε εἰς τὰς θέσεις τῶν σημερινῶν μεγάρων ὑψοῦντο πενιχραὶ καλύβαι, καὶ ὁ ὑπερήφανος Βασιλεὺς τῶν, καθημερινῶν διεξάγων ἀγῶνα πρὸς τοὺς μεγάλους πολιτικοὺς ἄνδρας τῆς ἐποχῆς, τοῖς διεμήνυε μεθ' ὅλης τῆς συναισθησεως ἀντιπάλου μικροῦ ἴσως ἀλλ' οὐχὶ καὶ μικροψύχου, νὰ ἐνθυμῶνται ἀδιαλείπτως ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Βασιλεὺς τῆς 'Ελλάδος. . . . δὲν ἦτον ἔτι τῶν Ἑλλήνων.

Τὸ τουρκικὸν κολάφισμα, ἑκατοστὸν ἄχρι σήμερον, φλεγμαίνει ἐπὶ τῆς παρειᾶς τοῦ ἔθνους, ἀλλὰ τὸ ἔθνος ποτιζόμενον ἀπὸ μακροῦ χρόνου καὶ μετὰ τέχνης πολλῆς κακῆθεος χλωροφόρμιον, ἀναισθητεῖ εἰς τὸ βῆξιμα καὶ τὴν μεγάλην ἠθικὴν ἀπώλειαν ἣτις τὸ παρακολουθεῖ. Ἀπέλπιδες ἐρωτῶσιν ἀλλήλους οἱ Ἕλληνες τῆς Ὄθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, ἐὰν δύνανται πλέον ν' ἀτενίσωσι μετ' ἐλπίδος πρὸς τὴν χώραν ἣτις στέργει τοιοῦτον ὄνειδος, ἐνῶ μελίχχος ἀπωτέρω ἀκούεται φωνὴ προσφέρουσα ἐλπίδα. . . καὶ προστάσιαν. Ἀπεπέμφσαμεν τὸν Ὄθωνα καταλογίζοντες εἰς βᾶρος τοῦ χρηστοῦ ἐκεῖνου πατριώτου καὶ ὅτι ἦτον Αὐστριακὸς τὴν πολιτικὴν, ἕκείνος ὅστις εἶχε Κόδρου καρδίαν, καὶ τὴν θυσίαν τοῦ τελευταίου Βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ ἐκτελέσῃ, ἐὰν ἡ μοῖρα ἐπέκλωθεν εἰς τὴν πατρίδα του, νὰ ἐβλεπε τὸν ἐχθρὸν ἐγγύς τῶν ὀρίων της. . . Διὰ τῆς ἀπελάσεως τοῦ Ὄθωνος ἐστέρξαμεν νὰ ὑποβάλωμεν τὴν Πατρίδα μας εἰς ὄλας τὰς συνεπειὰς πιθανῆς ἀναρχίας, φρονούντες ὅτι ὁ πρῶτος τῆς τουρκομάχου Ἑλλάδος Βασιλεὺς δὲν ἀνταπεκρίνετο ἐπαρκῶς εἰς τὴν ζέουσαν ἰδεολογικὴν πτῆσιν τοῦ ἔθνους, καὶ ἐν τούτοις, ἡμεῖς,

οἷτινες δὲν ἐδιδάσασαμεν νὰ προσώμεν εἰς τὰ ἔσχατα κατ' ἀνδρὸς οὔτινος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παραγνωρίζωμεν καὶ τὰς μεγάλας ἀρετὰς αἰτινες εἶχον συμπλεχθῆ μετὰ τῶν ἀνθρωπίνων ἐλλείψεων του, ἡμεῖς βλέπομεν ὡς βλάκες σήμερον τὴν Αὐστριακὴν ἰδέαν κρατυνομένην, καὶ ὑπὸ τοὺς ἤχους τῶν τουρκικῶν ὑβρεῶν θεωροῦμεν Βουλγάρους καὶ Ρουμῆνους σκυλεύοντας τὰ ναυάγια τῆς πατρίδος ἤντινα ἀμείνονον καὶ παρθένον ἤξίου ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ὁ Ὄθων καὶ ἡμεῖς ὄλοι μετὰ τοῦ Ὄθωνος. Ὡ ἐποχαί! ἠλλάξαμεν πολὺ ἔκτοτε καὶ φεῦ! ἠλλάξαμεν ἐπὶ τὰ χεῖρα. Ἐίχομεν τότε τὴν ἀγνότητα τῆς ἰδέας ὡς ὀδηγόν, σήμερον ἔχομεν τὴν κτηνωδίαν τῆς ὕλης. Τότε εἰμεθα μετὰ τοῦ βασιλέως μας καὶ ὀλίγον ποιηταί, σήμερον ἀπέβημεν θετικοί, ἀλλὰ θετικοὶ πλείοτερον παρ' ὅσον ἔμπρῃς εἰς τιμίον καὶ εὐαίσθητον Ἔθνος.

Ἡ μελέτη τοῦ παρελθόντος καὶ ἡ ἐπισταμένη τοῦ παρόντος στάθμισις, δύναται νὰ διανοίξῃ τοῦ μέλλοντος τὸν πέπλον. Ἐκαστος πολίτης ἔχων ἤδη τοὺς γνωστοὺς ὄρους το παρόντος ἄς καθορίσῃ ἂν τολμᾷ τὸ μέλλον τῆς Πατρίδος του... Παρελάθομεν τὴν Πατρίδα μας ἐρείπιον καὶ τὴν βλέπομεν ἀνθοῦσαν ἐξωτερικῶς. Νομίζομεν ὅτι ἐπροοδεύσαμεν. Ἐνὶ ψεῦδος. Τὸ ἐρείπιον ἐκεῖνο τῆς Πατρίδος ὅπερ μᾶς ἐκληρονόμησαν οἱ πολεμισταὶ πατέρες μας ἦτο Παρθενῶνος ἐρείπιον ἢ δὲ ἐξωτερικὴ λαμπρότης τῆς ἀμάχου Ἑλλάδος εἶναι λαμπρότης τάρου ἐγκλείοντος σαπρίαν. Ἐν ἡ ἐγκέντρωσις τῆς ἀφιλοτιμίας λογίζεται ὡς χαρακτηριστικὸν τῆς νέας ζωῆς τῆς Ἑλλάδος, πρὸς Θεοῦ συμπολιταὶ νὰ τὴν παύσωμεν, ἐὰν αὐτῆς καταστρεφόμενης δύναται νὰ βλαστήσῃ καὶ πάλιν ἡ ἀρχαία τοῦ πολίτου ἀρετή.

Julius

ΦΡΟΥ — ΦΡΟΥ

Ὁ Θεσσαλικὸς Σύλλογος τῆς Κωνσταντινουπόλεως στέλλει συγχαρητήρια ἔγγραφα πρὸς τὴν Δ. Ἐξουχότητα τὸν Πρωθυπουργόν καὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου ἐντρέπεται νὰ ὑπογράψῃ μετ' ὄλον τὸ ὄνομά του, θέτει δὲ μόνον τὰ ἀρχικὰ του στοιχεῖα, ἀλλὰ τὸ Ἐθνικὸν Πνεῦμα δὲν ἐντρέπεται νὰ δημοσιεύσῃ τὸ ἔγγραφο ὅπως ἔχει.

Ὁ κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίασιν τοῦ Πολιτικοῦ Συλλόγου Ἐγερσις ἀγορεύσας, κατὰ τοῦτο μόνον ἦτο σύμφωνος πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ συλλόγου, ὡς διεγερτικὸς . . . ὕπνου.

Ὁ ἐν Πάτραις πολιτικὸς σύλλογος τῶν Καλαβρυτινῶν ἢ Λαδρα προτείνει ὡς ὑποψήφιον τῆς ἐπαρχίας Καλαβρυτῶν τῶν τῶς εἰσαγγελεῖα τῶν Ἑρετῶν κ. Γεώργιον Α. Παιτιμαζῆν. Ἡμεῖς περὶ τοῦ κ. Παιτιμαζῆ δὲν θὰ εἰπωμεν σήμερον οὐδὲ λέξιν. Τὴν λέξιν μας τὴν εἶπομεν ἄλλοτε εἰς τοὺς συγχρόνους χαρακτῆρας. Δὲν πιστεύομεν δὲ ὅτι οἱ Καλαβρυτινοὶ ἐλησμονήσαν τὴν ἐν τῇ ἐθνοσυνελεύσει πολιτείαν αὐτοῦ. Καὶ θὰ εἶναι μάθημα διὰ τὸν Κουμουνοῦρον νὰ στείλουν ἐντὸς τῆς βουλῆς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ὡς ἀπλοῦς εἰσαγγελεὺς ἠτοιμάζετο νὰ τὸν παραπέμψῃ. Τὰ Καλαβρυτὰ θὰ ἔχουν οὕτω καὶ πάλιν τὸν βουλευτὴν τῶν.

Ὁ ἴδιος σύλλογος διὰ τοῦ αὐτοῦ ψήφισματός του ἐπιδοκιμάζει πληρέστατα καὶ καθ' ὁλοκληρίαν τὴν ἐν τῇ διαλυθείσῃ βουλῇ πολιτείαν τοῦ βουλευτοῦ κ. Ἀριστίδου.

τοῦ Οἰκονόμου, ἐκφράζει δὲ λύπην ἐπὶ τῇ ἀποπαιήσει τοῦ τοῦ ν' ἀποδοθῆ καὶ πάλιν εἰς τὸν ἀγῶνα ὡς ἀποψήφιός βουλευτῆς Καλαβρυτῶν.

Ἄλλ' ἂν ὁ Σύλλογος ἐκφράξῃ τὴν λύπην τοῦ ἡμεῖς ἐκφράζομεν τὴν χαρὰν μας. Διότι ὁ κ. Οἰκονόμος ἀποτελεῖ ὄλως ἰδίαν προσωπικότητα, ἕνεκα τῶν ἀρχῶν ἃς τόσον εὐθαρσῶς ὑπεστήριξεν ἐν τῇ Βουλῇ. Καὶ ἂν εἰς κύριοι Καλαβρυτινοὶ ἀνεγνώσατε τοὺς λόγους τοῦ ἡμεῖς ἐδῶ καὶ τοὺς ἠκούσαμεν. Σήμερον δὲ ὁπότε πρόκειται περὶ τῶν ἀρχῶν τούτων Ἰσα ἴσα ὁ ἀγῶν, ἡμεῖς θέλομεν τὸν κ. Οἰκονόμου ἐδῶ συναγωνιζόμενον μεθ' ἡμῶν, ὑπὸ τὴν ῥίνα ὄλων ἐκεῖνων τῶν φαύλων οἱ ὁποῖοι τρέμουν εἰς τὰς ἀρχὰς αὐτάς. Ὁμολογήσατε δὲ ὅτι ἂν τὸ ἔθνος εἶναι κάτι, τὸ ἄθος τοῦ κατὰ αὐτοῦ εἶναι αἰ Ἀθηναίαι καὶ πρέπει νὰ γνωσθῇ ἐδῶ κατὰ πόσον ἐνοουμένον ἀπὸ ἀρχῆς καὶ κατὰ πόσον δὲν διεφθάρημεν τελείως.

Ἐνοουμένον λοιπὸν νὰ ὑποστηριχθῇ ἐκθύμως ἢ ἐν Ἀθῆναις ὑποψήφιότης τοῦ κ. Ἀριστείδου Οἰκονόμου — ἐκθύμως δὲ σημαίνει ἀποτελεσματικῶς. Τὰς ψήφους τῶν Κουμουνοδουρικῶν δὲν τὰς θέλομεν. Τὰ μαῦρα τῶν σήμερον εἶναι τιμῆ. Ζητοῦμεν ὅμως τὰς ψήφους ὄλων τῶν τιμιῶν πολιτῶν τῆς Ἀττικῆς καὶ νομίζομεν ὅτι εἰς τὸν ἀγῶνα ὁ ὁποῖος θὰ διεξαχθῇ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κ. Οἰκονόμου, εἶναι τιμὴ διὰ τὴν νεολαίαν μας νὰ προηγηθῇ. Ἄν ὑπῆρξέ ποτε ἐκλογικὸς ἀγῶν ἐν τῷ ὁποίῳ καὶ οἱ χλιαρώτεροι ψηφίζουν ἀρχῆς ἃς κολακεύομεθα ὅτι ὁ σημερινὸς εἶναι ὁ μόνος.

Καὶ ἀπὸ τοιοῦτον ἀγῶνα ὅταν ἐξέλθῃ μία ἐπιτυχία ὡς ἢ τοῦ κ. Οἰκονόμου σημαίνει ὅτι ὑπάρχει ἀκόμη λαὸς εἰς δυνάταί τις νὰ ἐλπίσῃ. Ὁ ἂ τὰ ποῦμε καὶ πάλιν.

Καὶ ἄλλο. Ὅταν ἐνθυμούμεθα τὸ ἐξοχὸν εἰσαγγελικὸν παρελθόν τοῦ κ. Οἰκονόμου, ἃς λέγομεν, κύριοι ἐκλογεῖς Ἀττικῆς ἐκλέξατε τὸν κ. Οἰκονόμον βουλευτὴν σας διὰ νὰ εὐρωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν ἐν τῇ Βουλῇ εἰσαγγελεῖα μας.

Πάντοτε αὐτοὶ οἱ ξένοι θὰ μᾶς ἀνακαλύπτωσι τοὺς ἐγχερούς θησαυροὺς μας, τὰ Προπούλαια, τὸν νεκρὸν τοῦ Ἀγαμέμνονος, τὸ θεατρὸν τοῦ Διονύσου καὶ τὸν Ἑρμῆ τοῦ Πραξιτέλους· ἡμεῖς—οἱ ντόπιοι—μόλις κατορθώνομεν μετὰ πολλοῦ κόπου νὰ ἐπιχρυσώσωμεν τοὺς θησαυροὺς τῶν Θηδῶν καὶ τοῦ κ. Βλαχάνη· τὸ περιεργότερον δὲ εἶναι ὅτι μετὰ Ἑρμῆ τοῦ Πραξιτέλους, τὰ ἐνώτια τῆς Κληταιμνήστρας καὶ τὴν ἀσπίδα τοῦ Ἀχιλλέως τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐπὶ τέλους ὑπὸ τὴν γῆν τεθαμμένα, αἱ τελευταῖαι γερμανικαὶ ἐφημερίδες ὡς γράφει τὸ Ἐθνικὸν Πνεῦμα ἀνεκάλυψαν καὶ τὸν Πρόεδρον τῶν ἐν Τρικάλαις Πρωτοδικῶν κ. Δέδην, ῥηχικέλευθον συγγραφεῖα εἰς τὸ ζήτημα τῶν φυλακῶν, τὸν δὲ κ. Ἀσώπιον, τὸν γελῶντά μας ἀνθρωπον, νέον Pasteur, ἔχοντα εἰδικὰς γνώμας καὶ θεωρίας περὶ οἴων. Καὶ ἡμεῖς ὡς τῶρα περὶ τῶν δύο αὐτῶν ἀνακαλύψεων νὰ μὴ γνωρίζωμεν τίποτε, παρὰ ὅτι ὁ μὲν πρῶτος ὡς δικαστῆς στέλλει ἀνθρώπους εἰς τὰς φυλακάς, ὁ δὲ δευτέρου εὐχαρίστως καταναλίσκει τοὺς ὠραίους οἴνους ὅταν μάλιστα συνοδεύονται ἀπὸ ὠραίους ἴνας . . . γυναικῶν.

Ἄν ἡ φίλη Παλιγγενεσία ἔκαμεν ὡς λέγει τὸ καθῆκόν της ἐν τῇ πρώτῃ δίκῃ τοῦ Σκουζέ, τότε βεβαίως τὴν ἐξαιροῦμεν τῆς ἀρᾶς ἡμῶν ἐναντίον τοῦ λοιποῦ τύπου ἐπὶ ἐγκληματικῇ νωθρότητι εἰς τόσον ἀκροσφαλῆς κοινωνικὸν ζήτημα. Τοῦτο μόνον λέγομεν ὅτι προκειμένου περὶ τόσον σπουδαίας δίκης ἐν Εὐρώπῃ, ὅχι ὁ Χρόνος τοῦ Λουδίνου ἢ

ΒΥΡΩΝΕΙΑ ΕΝ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΩΙ.

(Ἱστορικαὶ ἀναμνήσεις).

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

Ἄνετειλεν ἡ 25 Ὀκτωβρίου, κ2' ἐνόμιζες ὅτι ἦτο ἡ ὠραία ἐκείνη προγεγραμμένη, ἡ 27 Σεπτεμβρίου ἐπαναζήσασα. Ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ἐξέστου μου κατοπτεῖω βασιλικῶς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ κίνησιν. Τὰ ἐπαρχικὰ μου ὄτα ἀπὸ καιροῦ ἐθισθέντα πρὸς μόνας τὰς ὀρεῖας ὕλακας τῶν πλανοδίων ἐμπορικῶν, ἀνασκιρτῶσι πρὸς τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς τοῦ περσοδικίου καὶ τοῦ σώματος τῶν ναυτῶν τῆς Ἑλλάδος διαβαινόντων ἐκεῖθεν. Συρρέουσι πρὸς τὸ Ἡρώων καθ' ὁμίλους κύριοι, ἀνθρωποὶ, κυρίαί, γυναῖκες, κοτζίνας, καὶ παιδιὰ. Συλλαμβάνω διάλογον δύο παιδιῶν:— Πόσο χρονῶν θὰ ἦτανε τὸρα ὁ Βύρων, ἂν ἔζυες; — Αἱ! καμμιὰ ὀγδοηνταριά... — Καλλίτερα ποῦ πέθανε! ἂν ἔζυες, θὰ βλέπαμε τὸρα αὐτὰ ποῦ βλέπομε; — Καὶ γραιὸ

τις ὑποσκάζουσα ἐμονολόγει:— Οὐμ! Ποιὰ εἶναι ἐκεῖνη ἡ Ἀνδριάνα, ποῦ τὴν ἔχουν μαζῇ τους; καμμιὰ ἀγαπητικὴ τὸ τάχα; Ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Ἀνδριάτος... Πολλὰς δουλίτσες εἰσὶν ἐρατειναὶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς δεσποῖνας τῶν καὶ τοῦτο μετ' εἰσὶν ὅτι ἡ θεία Πρόνοια εἶναι τυφλοτέρα τοῦ ἔρωτος.— Βαδίζω πρὸς τὰ Ἡρώα. Αἱ δύο σημαῖαι μεγάλαί, ἐν ἐλιγμοῖς καλλιτέχνους περιπτυσσόμεναι τὸν Ἀνδριάντα μετὰ τὴν κωμικὴν σινδόνην εἰσὶ τρόπον τινὰ αἰ πρῶται χαραυγαὶ τῆς ἀποκαλύψεως. Ἡ ἀνθοζυμωμένη πατρὶς τοῦ Σολωμοῦ μετὰ τὰ μπουκέτα της, ἀφθῶνος ἐκεῖ ἐσπαρμένα, ἀπονέμει τὸν κάλλιστον φόρον εἰς τὴν διακόσμῃν τοῦ ἄλλου φελακροῦ κήπου. Ἄβῶ δύναται τις, ὡς λέγει ποῦ ἡ κ. Στάελ, εἰς μίαν τῶν βλεμμάτων του ριπὴν νὰ συλλάβῃ ὀλόκληρον κόσμον δόξης. Βλέψεις πενιγροῦς τάφους, καὶ ἀναπολεῖς μεγάλα ὀνόματα, ὡς βλέπων τις τὴν νύκτα ὡς κόκκους τοὺς ἀστερας, ἐνθυμείται τοὺς κόσμους τῆς Ἀστρονομίας. Ἀριστερόθεν ἐπὶ ὕψωματος διασώζεται ὑπὸ σχῆμα σιδηροῦ πλαισίου λείψανον τοῦ πρώτου τυπογραφικοῦ πιεστηρίου, ὅπερ ἐκόμισεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ πρωταθλητῆς τῆς ἑλληνικῆς δημοσιογραφίας ὁ

ἔνθους Συντάκτης τῶν Ἑλληνικῶν Χρονικῶν, οὔτινος κύπτων φιλῶ τὸ ὄνομα ἐκεῖ ἀναγεγραμμένον. Ὡ Μάγερ! ὁσάκις ῥίπτω βλέμμα ἐπὶ τῶν Χρονικῶν σου διαστάζω, ἂν ἀναγινώσκω ἐφημερίδος εἰδήσεις ἢ μετὰφρασιν Ὀμηρικῶν σελίδων. Ἐδῶ ἐκράτησες ὡς τρομπῶνι τὴν γραφίδα σου, ἐδῶ κατέστης ἥρωας, ἐραστῆς, σύζυγος, καὶ ἐδῶ ἐν τῇ ἐξέδῳ ἀπέθανες!— Ἐκαστος πλάτανος τοῦ κήπου εἶναι καὶ μία σελις λευκόματος, ἐφ' ἧς ὡς ποίημα ἠρωϊσμοῦ καὶ αὐταπαρηγήσεως ἢ εὐγνώμων μνήμη ἀνέγραψε τὸ ὄνομα ἐκάστου φιλέλληνος ἐκ τῶν συνδεσάντων τὴν μοῖραν τῶν μετὰ τὸ ἀγωνιζόμενον Μεσολόγγι.

Εἰς τὴν ἀγιατὴν μνήμην τῶν Πατρῶν μου ὀπλα φέρει!

Τὸ Μεσολόγγι, ὅχι πλέον τὸ ἀγωνιζόμενον, ἀλλὰ τὸ θεώμενον καὶ χαῖνον, εἰσέρει μετὰ σπουδῆς εἰς τὸν κήπον. Ἐπὶ τῶν προσώπων ἀπάντων εἶνε ἐζωγραφισμένη ἡ ἐνάρετος ἐκείνη σπουδῆ τῶν χωρούτων πρὸς πλοῦσιον συμπόσιον. Ἡ θεὰ τῶν μικρῶν μαθητῶν τῶν σχολείων μας ἀνθοστουλίτων καὶ εὐλόσμων ἐν γραμμῇ πρὸ τοῦ ἀνδριάντος ἐνθυ-

μίζει μοι τὸν τελευταῖον ἔρωτα τοῦ Βύρωνος ἐν Μεσολογγίῳ πρὸς τὴν μικρὰν ὀθωμανίδα Χατιζέ, ὀλιγώτερον γνωστὸν τοῦ τελευταίου ἀπτατός του.— Ἴδου χρυσὴ εὐκαιρία ν' ἀποχορτάσω ἡσυχῶς τὰς γυναῖκάς μας, ἢ τὸ ὠραῖον φύλλον, ἂν δὲν ἀπεκάρματε ἀκούοντες καὶ βλέποντες τὴν φράσιν, ὄλας, ἐν θέσει κι' ἐδῶ προνομιοῦχοις, ἀπὸ τῆς προθυμοτέρας, ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ, περιπατητῆρας, μέχρι τῆς αὐστηροτέρας ἐρημίτιδος τῆς ἐστίας, ἀπὸ τοῦ πτωχοτέρου φακτολοῦ, μέχρι τοῦ φιλαρσεκοτέρου πιλιδίου. Τινὲς δ' ἐξ αὐτῶν ἀδυνατῶσι νὰ κατασιγήσωσι τὴν ἐνδόμυχον χαρὰν, διότι κατὰ τὸ παρὸν ἔτος τὸ ἡμερολόγιον τῆς ζωῆς τῶν πρὸς ταῖς δύο ἐτησίαις περιπατητικαῖς αὐτῶν ἐξέδοις τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς πανηγύρεως τοῦ Ἀτ Συρζοῦ πλουτισθῆσεται καὶ μετ' εἰς τὴν τῶν Ἀποκαλυπτηρίων. Ἀποστραφεῖς μετὰ μίαν ἢ δύο ὀφθαλμοβολὰς τοῦ λοιποῦ ἔορτασίμου τῶν θεατῶν ὀμίλου, καὶ παρορῶν τοὺς ἐν τέλει τελευταίους χροῦντας δι' ἐπισήμου βήματος πρὸς τὴν τελετὴν ἄπαντας, ἀπὸ τοῦ πῆλου τοῦ κ. Νομάρχου, πῆλου γελωτοποιοῦ, μέχρι τῆς βελιάδας τοῦ κ. Προέδρου τοῦ Συλλόγου; ὡς καὶ τὰ λοιπὰ ὕψηλὰ καπέλλα καὶ λοφιοστόλιστα πηλί-

ὁ Φιγαρώ των Παρισίων, ἀλλὰ καὶ τὸ Βῆμα αὐτὸ τοῦ Βασιλείου—ἐφημερίς των πλυντριῶν—καὶ ἡ Μικρὰ Ῥομφαία των Παρισίων—ἐφημερίς των Κοκοτών καὶ των Ἐργατιδῶν, ὅχι δευτέραν φοράν ἀν' ἐπιλαμβάνοντο, ἀλλὰ καὶ δεκάτην, θὰ ἐπλήρουν τὰς στήλας των ὕλης δικαστικῆς. Ὅπως δὴ ποτε καὶ αὐτὴ ἡ δικαιολογία τῆς Παλιγγενεσίας ἀπέναντι ἡμῶν εἶναι ἀπόδειξις ὅτι βαθύως συναισθάνεται τὴν δημοσιογραφικὴν αὐτῆς φιλοτιμίαν.

Ἐπρόκειτο περὶ μιᾶς διέτης ἧτις ἐγένετο εἰς τὸ Βασίλειον τοῦ Καλακουῦ. Βίς εἶχε ἀποπλανῆσαι μίαν ἐπέκειτο ἡ καταδικη του· καὶ ἐπρότιμα νὰ συμβιβασθῇ· εἶχε ἀποσπασεῖ νὰ διαθέσῃ τὸ ποσοῦν εἰκοσι χιλιάδων δραχμῶν ὑπὲρ τῆς κέρης· εἰς σατυρικὸς των Σανδουχιῶν Νήσων εὐρεθεῖς εἰς τὸ συγγενικὸν αὐτὸ συμβούλιον ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ :

— Τὸ ἀξιοπρεπέστερον εἶναι νὰ δώσῃτε τῆς εἰκοσι χιλιάδες εἰς τοὺς δικαστάς.

Ἄ! τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ Φαλήρου εἶναι ἀληθὴς ἀθηναϊκὸς ἠθασαυρός. Σοὺ κατεβαίνει μίαν πρωίαν τῆς Δευτέρας ἐνῷ ὁ ἥλιος λούει τὴν ἀτμοσφαιραν καὶ σχηματίζει ἐκεῖ πρὸ των λευκῶν ποδῶν τῆς Αἰγίνης μίαν ἀργυρᾶν ζώνην ὡς διὰ ν' ἀπομάξῃ τὴν ἀργυρόπεζαν νῆσον καὶ ρίπτει ἐκεῖ εἰς τὴν παραλίαν ἐπὶ τοῦ ἄμμου των τρελλῶν κυματῶν ἀκτινοβολοῦντα χρυσοκέντητον πέπλον, σοὺ κατεβαίνει λοιπὸν περὶ τὴν 9ην πρωϊνὴν ὥραν νὰ μεταβῆς εἰς τὸ Φάληρον, καταλαμβάνουσαι ἀφρονιδίως ἀπέναντι τοιαύτης χαρᾶς Θεοῦ ὑπὸ ὀρηκτικῆς πράξεως, καὶ ἐκεῖ ὅπου πρὸ διετίας θὰ ἐνόμιζες ἰδεωδὲς σου νὰ εὐρῆς ἓνα καφὲν καθρὸν στρώνεται ἐπὶ πολυτελοῦς τραπέζης εἰς ἀνθοκόσμητον χαριτωμένην αἴθουσαν

καὶ καταβροχθίζεις παρισινὴν ἡμετέραν καὶ ξεκοκκαλιζεις πέδικα ἐξοπλουτισμένην καὶ συνοδεύεις τὰς δύο αὐτὰς βάσεις με τῶσων εἰδῶν καρυκεύματα καὶ τὰς ποτιζεις με ἀθῆναϊον λευκὸν οἶνον Οἰκονόμου καὶ ἀντι ὄλων τούτων πληρώνεις μετριώτατα, πολὺ μετριώτατα.

Αὐτὸς εἶναι πολιτισμὸς, τὸν ὅποιον ἐὰν τὸν ἐβλεπον ἐκτεινόμενον καὶ ἐν Ἀθήναις, εὐχαρίστως τὸν ἀντήλασσον με τὸ Ζᾶρκο-Κριτῆρι.

Ἐν Ἀθήναις ξεῦρετε τί γίνεται ὅχι τὴν 9ην πρωϊνὴν, ἀλλὰ τὴν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν ἀκόμη. Βισέρχουσαι εἰς δευτερεῖον Ξενοδοχεῖον, καθῆσαι, ἐρωτῶν : "Ἐχει σοῦπα ; "Ὁχι· Ζωμόν ; "Ὁχι ; Μπερτέκι ; "Ὁχι· Μπερζίλα τούλαχιστον ; "Ὁχι· Χαβιάρι ; "Ὁχι· "Β τί ἔχει ; Σοὶ ἀπαντῶσαι : Πλατάρια γιαχνί !

Σηκόνουσαι ἀπ' ἐκεῖ καὶ εἰσέρχουσαι εἰς τῆς Μεγάλης Βρετανίας. Προχωρεῖς πρὸς τὸ Ἐστιατόριον· ἀλλ' αἶφνης μεγαλοπρεπῆς ὑπηρέτης ὀρθοῦται ἐπὶ των ποδῶν του, βίπτει τὴν κεφαλὴν ὀπίσω, προσβάλλει ἐξῶ τὸ στήθος, θέτει ἐπ' αὐτοῦ τὸς βραχιονάς του ἐσταυρωμένας, σχηματίζει ἓνα μορφασμὸν περιφρονήσεως περὶ τὰ χεῖλη καὶ μόλις βλέπων ὑμᾶς ἐρωτᾷ :

— Ζητοῦσιν οἱ Κύριοι ;
Tableu !

— Αὐτὰ εἶναι γεγονότα· καὶ διὰ τοῦτο συγχαίρομεν ἡμεῖς τὸν κ. Κατσιμπάλην διὰ τὸ Φᾶληρόν του.

Καὶ μία περικοπὴ θεοσεσίας μεταφράσεως ἐκ τοῦ πουριτανοῦ *Αἰθῶρος* :

ε . . . Οὕτως ὥστε ἡ βολὴ δ' εἰλοῦσα διὰ τοῦ βρα-

κία καὶ λευκοῦ λαιμοδέτας καὶ Τυνησιακὰ παράσημα, ἐπανάστρεψεν ἐν θελκτικῇ μελέτῃ πρὸς τὰς γυναϊκάς μας. Βίχε δίκαιον, ὁ ξένος, ὁ ἀνομολογῶν μοι ἐπ' ἐσχάτων ὅτι δὲν ἔχομεν ὠραίας, ἀλλὰ κ' ἐγὼ ἐδικαιούμην ἀντιτασσόμενος αὐτῷ. Διότι ἐν τῇ πόλει μας οὐδαμῶς σχεδὸν δύνασθε νὰ ἀνεύρητε διαυγῆς κάλλος, πλῆσσαν τὰ ὄμματα τοῦ ξένου παρατηρητοῦ, ὡς κάτοπτρον πρὸ των ἀκτίων τοῦ ἡλίου· ἀλλὰ νοστιμάδα παράδοξος, λανθάνουσα, μελαγχροινὴ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καὶ πότε ὑφισταμένη ἐκλειψίν, πότε ὡς πανσέληνος ἐπὶ τοῦ προσώπου ἀνάσσουσα, νοστιμάδα πάσης ἄλλης νοστιμωτέρα, ὡς εἶνε τὸ ἄλλας μας ἄλμυρότερον των ἄλλων, καὶ προσιτὴ τῷ συγχρωτισθέντι πως με τὰς Κυρίας μας καὶ κατορθώσαντι νὰ καταστῇ μάρτυς των διαφορῶν μορφῶν ὑπ' ἃς ἐκείνη ἐκδηλοῦται, εἰς βλέμμα παρατεταμμένον, εἰς ἀμφίβολον μειδίωμα, εἰς ἀστεϊότητα, εἰς συνοφρύωσιν, εἰς περιφρόνησιν, εἰς συνδιάλεξιν, εἰς ἄσμα, εἰς χορὸν, εἰς συνέντευξιν. Τὰς γυναϊκάς μας ἀξιόλογα παρεβάλλω πρὸς τοὺς σπάρους μας, ἡ ὄψις των σὲ κρατεῖ ἀναποφάσιστον . . . καὶ σὲ γοητεύει ἡ γούσις των. — Δίσημαίαι καταπίπτουσιν εἰς ἐν Νομαρχικὸν Ἀποκαλύψατε !

καὶ ὁ Βύρων παρῆστη πρὸ ἡμῶν, ὡς ἐν θεάτρῳ αἰρομένου τοῦ προπετάσματος παρίσταται ὑψηλὸς ἠθοποιός, Τάλμας τις, ἀρχόμενος τῆς ἐπιδείξεως τῆς τέχνης του ἀπὸ γραφικωτάτης ψυχολογικῆς στάσεως πρὸ τοῦ χαίνοντος πλήθους. Ὁραία στιγμή, καθυγράνασα μετὰ τῶσων ἄλλων τὰ βλέφαρά μου, καὶ παρ' ὀλίγον εἰς κρήνας δακρῶν μετατρέπουσα, εἰμὴ φωνὴ τις ὀπισθὲν μου δὲν ἀπέστειλε τρελλὸν εἰς τὰ χεῖλη μου μειδίωμα, ἐν ἀφελείᾳ ψιθυρίσασα : «Χωλὸς Νομάρχης χωλὸν ποιητὴν ἀπεκάλυψε !» «Ἄμα τῇ ἀποκαλύψει ἀντήχησαν 9 καινονιοβολαί· εἰς τὸν *Ναπολέοντα* τῆς ποιήσεως ἀπενέμοντο τιμαὶ στρατηγοῦ ! Καλῶς· ἀλλὰ τὸ ἀθάνατον ἐκεῖνο Μεσολόγγι τοῦ ἀγῶνος, πολὺ ποιητικώτερον τοῦ σχολαστικοῦ ἡμῶν πανηγυρισμοῦ εἶχε τιμήσει τὸν θάνατόν του, μετῆσαν τὰς ὄντως πολυτίμους βολὰς του με τὰ πολύτιμα 36 τῆς ζωῆς ἐκεῖνου ἔτη.—Οὐδὲ ἡ ῥητορεία τοῦ κ. Τσαγκαράκη, οὐδὲ τοῦ κ. Καζάκη ἡ εὐγλωττία, οὐδὲ ἡ Παράσχειος, μελωδία ἐνετυπώθησαν τόσον εἰς τὸ πνευμά μου, ὅσῳ τὸ ῥητορικὸν παράσημα τοῦ κ. Ραζῆ, καὶ ἡ σπουδῆ, δι' ἧς ἀναγινώσκων μαθητικώτατα, καίτοι διδάσκαλος, τὸ τετράδιόν του, προὔδιδετο ὑποτρέ-

χίλος καὶ τοῦ στήθους τοῦ στρατηγοῦ χωρὶς νὰ πληγώσῃ αὐτὸν κτλ.»

Βεβαίως ἡ θαυματουργὸς αὐτὴ βολὴ ἧτις περᾶ τὸ στήθος καὶ τὸν βραχιονα χωρὶς νὰ πληγώσῃ θὰ ἦτο ἀπὸ τίμιον ξύλον.

Καὶ ὀλίγα γαλλικὰ τοῦ *Τηλεγράφου* ἐξ ἐπιστημονικῆς διατριβῆς περὶ Πονηροπούλου :

«*Audre des Brecs atudieux dne nous axoas consultes.*»

Ἡ Παλιγγενεσία δημοσιεύει χαριέστατον ἀνεκδοτόν περὶ τοῦ γνωστοῦ βουλευτοῦ Εὐρυτανίας Ζηνοπούλου. Εὐρέθη εἰς ἀγαθὸς οἰκονομικὸς ἔφορος ὅστις ἄμα διορισθεῖς εἰς τὴν θέσιν του ἀνεκάλυψε σπουδαίας καταχρήσεις τοῦ προκατόχου του καὶ ἀφοῦ ἐπανελημμένως ἀνακοινώσας αὐτὰς τῷ ὑπουργῷ Σωτηροπούλῳ δὲν ἔλαμβανεν ἀπάντησιν ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε νὰ ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας, νὰ τὸν εὐρῃ καὶ τί ἀπάντησιν ἔλαβεν ; — Ἄφες με, βρὲ ἀδελφὲ, καὶ μ' ἔχει πιασμένο ἀπὸ τὸν λαϊμὸ ὁ Ζηνοπούλος. Ἐπῆσε τὸ ὑπουργεῖον καὶ ἦλθεν ὑπουργὸς των Οἰκονομικῶν ὁ Παπαμιχαλόπουλος. Πηγαίνει ὁ ἀγαθὸς ὑπάλληλος πρὸς αὐτὸν καὶ τί τοῦ λέγει ; — Ἄφες με, ἀδελφὲ, δίδει μ' ἔχει ἀπὸ τὰ μουστάκια πιασμένο ὁ Ζηνοπούλος.

Τώρα, φαντασθῆτε, ἐὰν ἤρχετο τρίτος ὑπουργὸς καὶ μετέβαινε παρ' αὐτῷ ὁ ἐντιμος ὑπάλληλος ἀπὸ ποῦ θὰ τοῦ ἔλεγεν ὅτι τὸν ἔχει πιασμένο ὁ κ. Ζηνοπούλος.

Μᾶς ἤρρεσε πολὺ τὸ πρόγραμμα τοῦ ἀντιπολιτευομένου βουλευτοῦ τῆς ἐπαρχίας Κρναίας. Εἶναι σύντομον, εἶναι πρακτικόν, εἶναι γενικόν. Ὁ συνδυασμὸς αὐτὸς ὑπὸ προ-

σωπικὴν ἐποψίαν ἔχει τοῦτο τὸ ἐνδιαφέρον ὅτι περιλαμβάνει τὸν κ. **Γεωργίου Μουσοῦρη**, νέον πολλῆς ἀρετῆς, σταθεροῦ χαρακτῆρος καὶ δημοκρατικώτατων ἀρχῶν.

Εὐχαρίστως δημοσιεύομεν τὴν περὶ προσλήψεως εἰς συνδυασμὸν διάψευσιν τοῦ φίλου μας κ. **Γεωργίου Φελαρέτου**. Αὐτὴ ἡ ἐμμονὴ εἰς τὰς ἀρχάς του καὶ μετὰ ζῆμιαν ἀκόμη των ἐκλογικῶν του συμπεριόντων τὸν τιμᾶ πολὺ καὶ τὸν συνιστᾶ θερμότερον εἰς τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην των ἐκλογέων Βώλου.

Μᾶς εἶδωκαν τὴν ἐξήγησιν ὅτι ὁ χορὸς τοῦ *Παρνασσῶ* δὲν θὰ δοθῇ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μελά, ἀλλ' εἰς οἰκίαν Μελά, ἐνθα δηλαδὴ ὁ Μελάς δὲν εἶναι οἰκοδεσπότης, ἀλλὰ σπιτονοικοκύρης. Αὐτοῦ τοῦ εἶδους τοὺς ἀνθρώπους τοὺς λαμβάνω ὑπ' ὄψιν μόνον τὴν 30ην τοῦ μηνός. Καὶ ἐκεῖνο ! Εἴμεθα λοιπὸν συμφωνώτατοι μετὰ τὸν Σύλλογον *Παρνασσῶν*, θερμώτατοι ὑπὲρ τοῦ χοροῦ του, τὸν προμακτυούμενον λαμπρὸν ὑπὸ ἐποψίαν φώτων, ὠραῖον ὑπὸ ἐποψίαν χορευτιῶν, πλούσιον τὴν διακόσμησιν καὶ πλήρη ἔχοντα τὸν στόμαχον. Ὁχι μόνον γλυκὰ καὶ ἀναψυκτικὰ αὐτὰ εἶναι πολὺ παιδαριώδη· καὶ ὀλίγος ζῶμος εἰς τὸν μπουφὲ καὶ κᾶτι κρύα καὶ ὀλίγον βενσῶ καὶ τότε λαμβάνει ὁ χορὸς πτερὰ καὶ ὁ *Παρνασσὸς* παρᾶ.

Βίς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς θὰ ἔχωμεν *Σκιαγραφίαν* τοῦ *Ἀχιλλέως Παράσχου* ὑπὸ τοῦ ἀμιμήτου μας **Bobb**.

Βίς **Σύδραν** μετέβη ὁ κύριος **Καλιβᾶν** διὰ νὰ παραστή εἰς τὴν **Αἴκην τοῦ Βελένδζα**.

μὲν τὸ πολεμικώτατον ἐκεῖνο Βῆμα, ὁ εἰρηνικώτατος Πρόεδρος, καθ' ὃ ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς ἠττηθεῖς εἰς ἀναφυὲν περὶ κατάρξεως τῆς ῥητορείας ζήτημα.—Ζακυνθία ἀνθοδέσμη ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ κανονίου, ἐφ' οὗ ἰσθηρίζομην, ὡς ἐπ' ἀνθοδόχης τεθειμένη, διαχέει πλουσίαν εὐωδίαν· καὶ ὑπ' ἐκείνης οἶονεῖ μεθυσθεῖς ἠθθανόμην ὁ ἀχάριστος εὐγνωμοσύνην οὐχὶ πρὸς τὰ πτωχὰ τῆς ἀνθῆς, ἀλλὰ πρὸς ποιητικὴν ἐκεῖ που Καρυάτιδα, ὡς νὰ ἦτον ἐκείνη ἡ πηγὴ τοῦ ἀρώματος . . . Ἀλλὰ καὶ ἄλλης illusion κατέστην ὄμμα : ὑπὸ τὴν διαρκῆ προσήλωσιν των ὀφθαλμῶν μου καὶ τοῦ νοῦ ἐπὶ τοῦ ἀνδριάντος, διαρκούντων των πανηγυρικῶν, τὸ πρόσωπόν του ἐμψυχούται δι' ἐμέ· καὶ εἶνε ἐστραμμένον πρὸς τοὺς ἀγορητάς, παρακολουθεῖ πρεπόντως των λόγων αὐτῶν τὰς φάσεις, πότε μὲν εἰς Βυρωνεῖου σαρκασμοῦ μειμίαια ἐκτρεπόμενον, πότε δὲ φιλομειδῆ εὐπρεσκείας προσδεχόμενον ἐκφρασιν.—Περίεργός τις, μετρῶν, ὡς ἐφαίνετο, τὴν ἀξίαν πρὸς τὸ εἶδος τοῦ ἐπαγγέλματος, ἐφρόντιζε νὰ ἐρωτᾷ διαδοχικῶς τὸν γείτονα ἄμα τῇ ἀναβάσει ἐκάστου των ῥητόρων :—Ἐκεῖνος τί εἶνε ;—Δικηγόρος.—Ἐκεῖνος ; — Ὁ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου !—Ὁ ἄλλος ; — Ὑψηλῆτης.

— Ὁ Παράσχος τί εἶνε ; — Εἶναι . . . ὁ Παράσχος ! τόρα θὰ ἰδῆς τί εἶνε.

Ἐδῶ ἀναγκάζομαι ἀποτόμως νὰ σταματήσω τὰς ἀναμνήσεις μου, λυπούμενος τὸν χάρτην μου καὶ τὰς στήλας σου. Ἀλλ' ἀρμόζει νὰ ἀφιθώσιν ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ ἀγνώστου, ὡς αἱ ὑποληφθεῖσαι ὑπὸ τὴν δουλείαν ἐλληνίδος ἐπαρχίας, αἱ σεπτότεραι εἰκόνες τῆς πανηγύρειος, αἱ κατὰ τὴν δειλίην τῆς αὐτῆς ἡμέρας περὶ τὸν ἀνδριάντα συνωθήσεις πρεσβυτῶν καὶ πρεσβυτιδῶν, συγχομιζόντων τὰς τελευταίας ἀκτίνας τῆς μνήμης των πρὸς ἀσπασμὸν τοῦ ἀναζήσαντος Λόρδου των ; Ἐκεῖνος τὴν περιῆγε καθ' ἐκάστην εἰς τὴν λίμνην μετὰ πριάρι τον, ἐκείνη τὸν ἐδέχθη ἐκπνέοντα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, ὁ γέρων οὗτος παρίστατο τακτικὸς θεατῆς τῆς σκοπευτικῆς του δεξιότητος, ἡ γραῖα ἐκείνη ἀπεθαύμασεν ἅπαξ τὴν ὠραίαν μορφήν του, ἐφίππου παρελαύνοντος, πάντων δὲ πρυτανεύει ὁ γηραιὸς καὶ γλυκύτατος φιλέλλην Στέλβαχ, μετὰ τῶσας ἀναμνήσεις του, ἐν παιδικῇ συγκινήσει ἐφηγουμένας, καὶ τόσα δάκρυα εἰς τοὺς

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΟΙ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ

Δέν δυνάμεθα νά φαντασθώμεν έργον πολιτικώς κακοηθέστερον και άσυνειδητότερον τών έπαρχιακών συνδυασμών. Πρόσωπα ούδεμίαν πρὸς άλληλα σχέσιν έχοντα συνάπτουσιν πρὸς άλληλα συμβόλαια έπιμαχίας με τήν πρόθεσιν όμως τήν έπιούσαν τῆς νέκῃς διαμοιρασθῶσιν εἰς δύο αντίθετα στρατόπεδα 'Η μὲν συμμαχία αὐτῶν γίνεται έναντίον τοῦ 'Εθνους και τῶν συμφερόντων αὐτοῦ, ἡ δὲ διάστασις τῆς έπιούσης ὑπὲρ τῶν ιδιαιτέρων συμφερόντων τῶν συνδυασμένων. Τὸ 'Εθνος εἶναι ὁ κοινὸς έχθρὸς τὸν ὁποῖον διά δολίῳ συνασπισμοῦ προσπαθοῦσι νά εξαπατήσωσι, τὸ δὲ άτομικὸν συμφέρον εἶναι ὡς αντίθεσις τῶν άρχῶν ἡτι χωρίζει αὐτούς. Τὸ 'Εθνος εἶναι τὸ έμπόρευμα τὸ ὁποῖον καπλιεύονται πρὸς άλλήλους, αὐτοὶ δὲ εἶναι οἱ έμποροὶ οἵτινες ἡ δημιουργοῦσι συντεχνία, ἡ συναγωνίζονται ὅπως ἡ κατάστασις τῆς άγορᾶς ὑπαγορεύει αὐτοῖς. Τοιαύτη πολιτικὴ κακοήθεια και τοιοῦτος τοῦ πολιτεῦσθαι τρόπος εἶναι άνυπαρκτος έν τῇ ιστορίᾳ τῶν έθνῶν και τῶν πολιτευμάτων καθόσον γνωρίζομεν. Οἱ συνδυασμοὶ εἰάν ὁ νόμος επιτρέπει αὐτοὺς γίνονται άλλαχθῶ ἐπὶ τῇ βάσει κοινῆς προγράμματος και κοινῶν άρχῶν και οὔδεμίαν σχέσιν έχουσι πρὸς τήν παρ' ἡμῖν καπηλείαν τῶν ψήφων. Τί εἶναι αὐτοὶ ταῦς ὁποῖους έμπορεύεσθε πρὸς άλλήλους, πωλεῖτε και άγοράζετε ὡς δέματα κατεργασμένα; δέν εἶναι πολῖται 'Ελληνες έλεύθεροὶ φύσει και νόμῳ; και πῶς τολμάτε πληρώνοντες ὡς κερμάτια τοῦς φίλους ὑμῶν νά άγοράζετε ὡς πράγματα (res) τοῦς φίλους τῶν μεθ' ὧν συνδυάζεσθε άντιπάλων σας; 'Αλλ' ὄχι, έχετε δίκαιον σεῖς, διότι σεῖς πολιτεῦσεσθε εἰς έπαγγελματία ὑπὲρ τῆς αύξήσεως τῶν κεφαλαίων σας; άδικόν έχει μόνον ὁ λαὸς ὅστις κλίνει άγογγύστως ὑπὸ τὸν φαυλότατον ζυγόν σας και δέχεται τήν θέσιν και τὸν ιδιότητα δούλου, έλεύθερος και κυρίαρχος και δεσπότης μάλλον ὢν ὑμῶν ἢ δούλος.

ὀφθαλμούς. 'Οποῖα ζηλωταί άναμνήσεις! ὀποῖα ὑψηλαί συγκινήσεις!

'Ο χειμῶν και ὁ Δήμαρχος συμμαχήσαντες άπέσχον έντελῶς τῆς εορτῆς, άναπληρωθέντες ὁ μὲν ὑπὸ τοῦ έαρος, ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ πρώτου παρέδρου. 'Αλλ' ἄμα τῇ λήξει τῆς τριήμερου πανηγύρεως, άμφότεροὶ ανέλαβον, ὁ μὲν τὰς ὀμβροὺς και τὰ πάγη του, ὁ δὲ τὸ σκηπτρον του, ὄχι όμως και τὸ κάρρον τῆς καθαρότητος, ὅπερ άναγκασθὲν εἰς δραστηριώτερον έργασίαν έν ταῖς ἡμέραις τῶν παρασκευῶν, άναπαύεται ἡδῆ εκ τῶν άγώνων του, καταλείπον μέχρι τῆς ὥρας καθ' ἣν γράφω, άδιακρίτως έν πάσι ταῖς ὁδοῖς, ὡς πρόπαια παρελθούσης ὁδοῦς, λοφίσκους ὀλους μυρσινῶν και σκουμιδιῶν και ρυπαροτήτων.

Πιάξ.

Βδελυγμίαν θά προξενήσῃ ἡμῖν και τοῖς άναγνώσταις ἡ άφήγησις τῆς ιστορίας τῶν συνδυασμῶν έν 'Ελλάδι. Τὸ νόθον τοῦτο πολιτικὸν εἶθιμον ένεκλιματίσθη βαθμηδὸν και κατ' ὀλίγον και ένισχύθη διά τῆς προσωπικῆς πολιτικῆς και εισαγωγῆς τῶν άτομικῶν συμφερόντων έν τῇ πολιτικῇ. 'Αντί νά διδαχθῇ ὁ λαὸς τὴν ὑπερῆφάνειαν τοῦ πολίτου, ἡτις ἠθελεν εἶσθαι πάντοτε επικίνδυνος εἰς τοῦς άνευ προσωπικῆς ικανότητος και άνευ πολιτικῶν άρχῶν πολιτευόμενους, εἰδιδάχθη άνέκαθεν νά εξαρτᾶται ὡς πελάτης ἀπ' εἰκείνων, οἵτινες δημοσίᾳ μὲν έπηγγέλλοντο τὸν βουλευτήν, ἰδίᾳ δὲ, δέν ἦσαν άλλο τι ἢ οἱ πάτρωνες, κατὰ τήν 'Ρωμαϊκὴν έννοιαν, τῶν εκλογέων αὐτῶν. Και πολλάκις ἡ πατρωνεία αὕτη εξησκείτο έναντίον τῶν νόμων τῶν τύπων, και έναντίον τῆς δημοσίας ἠθικῆς. Προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου εἰσιήθη τοιοῦτοτρόπως εἰς τὰ εἶθιμα τοῦ λαοῦ και έφρασε πρὸς άδικίαν και παρανομίαν και πρὸς κερδοσκοπίαν παντός εἶδους ἐπὶ βλάβῃ τοῦ δημοσίου ταμείου. 'Εκ τούτου εἰδημιουργήθη κατάστασις άνήκουστος λαοῦ, άποβλέποντος πρὸς τὸ δημοσίον ταμεῖον ὡς πρὸς κοινὸν έχθρὸν εκπορευθέν. Αἱ φιλίας και αἱ σχέσεις εκλογέων πρὸς βουλευτάς έθιμολιώθησαν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ιδιοτελείας και τῆς πλειοδοσίας, τὸ δὲ γενικὸν συμφέρον τῆς πατρίδος άφέθη νά πλειύσῃ πλησίον έναντίον τῶν σκοπέλων. Οὔτως εἰδημιουργήθησαν εντός μιᾶς κοινωνίας και εντός μιᾶς φυλῆς ἰδιαίτερα ὀλως εταίριακὴ δέκα ἡ εικοσι προσώπων, τμημάτα αἰσχρὰ, τῶν μεγάλων προσωπικῶν κομμάτων, τὰ ὁποῖα κατεκυρίευσον εκάστοτε τῆς κοινῆς γνώμης και άνεδεικνύοντο ισχυρότερα τῆς λογικῆς και τοῦ συμφερόντος τῆς πατρίδος.

Τοιαῦτα πολιτικά ἤθη και τοιοῦτος τρόπος εκλογῆς άντιπροσώπων δέν ἦτο ἐπόμενον νά μὴ κατισχύσωσι πάσης προαιρέσεως άγαθῆς και πάσης εὐκρινούς περὶ τῶν κοινῶν μερίμνης. Μήπως ὀλίγοι ικανότεροι και ὀλίγοι άνδρες άληθῶς πατριῶται ἠκμασαν έν 'Ελλάδι ἀπ' ὧν δέν ἡδυνήθη ἡ πατρίς νά εκκύσῃ ὀλον προσεδόκα και έπρεπεν ὄρεσας; 'Αλλὰ πάντες προσέκρουσαν εἰς τὸν ἀδιάρρηκτον τοῦτον τῶν άτομικῶν συμφερόντων φραγμὸν και ἠναγκάσθησαν νά ὑποκύψωσιν ἐπὶ κινδύνῳ τοῦ νά άποθάνωσιν ὀλως άχρηστοὶ εἰς τήν πατρίδα τῶν. Τὸ αὐτὸ δὲ τοῦτο συμβαίνει και θέλει συμβῆ και έν τῷ μέλλοντι άν μὴ σωφρονήσῃ ἐπὶ τέλους ὁ λαὸς τῆς 'Ελλάδος· διότι ἡ κατὰ τῆς τοιαύτης φαυλότητος πάλη ὑπερβαίνει τὰς δυνάμεις μιᾶς θελήσεως, και εἰς άπέλπισίαν έμβάλλει και καταφρόνησιν τὰς άληθῶς εὐγενεῖς ψυχάς.

Δια τοῦτο εἶδομεν τοῦς μάλλον ραδιούργους εὐδοκίμοῦντας έν τῇ πολιτικῇ, διότι εἶχον τήν κτηνώδη ὑπομονήν νά τρέχωσιν εἰς τὰς άγυῖάς ὑπὲρ τῶν μικροσυμφερόντων τῶν εκλογέων και διά τοῦτο έν τῇ εκλογῇ τῶν βουλευτῶν μέχρι σήμεραν πᾶν άλλο λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ ἡ χρηστότης τοῦ ἤθους και ὁ χαρακτήρ τῶν ὑποψηφίων· διά τοῦτο εἶδομεν πρόσωπα ἠθικῶς έστειγματισμένα νά άπολέσωσι μὲν πᾶσαν ἠθικὴν ὑπόληψιν νά κρατύνωσι δὲ συγχρόνως τήν πολιτικὴν αὐτῶν έπιρροήν.

Τὰ τοιαῦτα φαινόμενα ὑπερβαίνουσι τήν άνθρωπίνην ὑπομονήν και έμβάλλουσιν εἰς ὀδυνηρὰν άπέλπισίαν τὸν βασιῶς και σπουδαῖως σκεπτόμενον. Τίς θά λάβῃ τήν πρωτοβουλίαν και τήν άπόφασιν σταθερᾶς καταδιώξεως τοῦ συστήματος τούτου; Οὔδεις άλλος εἰμὶ αὐτὸς ὁ λαὸς, ὁ κύριος και μόνος ένδιαφερόμενος ὑπὲρ τῆς εξολοθρευσεως αὐτοῦ. Εἶναι δὲ καιρὸς σήμεραν, μετὰ τήν οἰκτρὰν άποτυχίαν τοῦ έξωτερικοῦ ζητήματος, και ὅτε κίνδυνοι σοβαρῶ-

τατοὶ εἰσείκνεται καθ' ἡμῶν, εἶναι καιρὸς σήμεραν νά άποτινάξωμεν, ἀπ' ἡμῶν τὸν κλοιὸν τοιαύτης φαυλότητος. 'Η κυριαρχοῦσα και πρωτίστη πηγὴ τῆς ἠθικῆς ἡμῶν άδυναμίας ὑπῆρξε μέχρι τοῦδε τὸ τοιοῦτον σύστημα εκλογῆς, άν άφαιρέσωμεν τήν άνικανότητα και τήν άβελτηρίαν τῶν διευθυνόντων προσώπων. Μὴδὲ δυνάμεθα νά έλπίσωμεν αἰσιώτερον μέλλον και τύχην βελτίονα άν μὴ ενεργήσωμεν εκλογὰς άληθῶς πολιτικᾶς, καθ' ἃς ἡ ψῆφος ἡμῶν νά μὴ δίδεται εκ συναλλαγῆς, ἀλλ' εκ συνειδήσεως και βεβουλευμένης φιλοπατρίας και νά μὴ δίδεται εἰς πρόσωπα οὔδέν εκφράζοντα, εἴτε ὄντα έν συνδυασμῷ εἴτε μὴ· ἀλλ' εἰς πρόσωπα άντιπροσωπεύοντα πράγματι άρχὰς ἡ τοῦλάχιστον περῆγοντα τήν έγγύησιν εκ βίου έγνωσμένου ὅτι μόνον τὸ γενικὸν συμφέρον θά εἶναι ὁ καιὸν τῆς έν τῇ βουλῇ διαγωγῆς αὐτῶν.

Δός του.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ

Τὸ άρθρον 23 τοῦ Συντάγματος δέν επιτρέπει τήν ενεργεῖαν εκλογῶν και έν ταῖς νέαις έπαρχίαις, πρὶν ἢ ἡ ἔθνηκή άντιπροσωπεῖα έγκρίνῃ τήν συνθήκην τῆς 31ης Μαρτίου. 'Αλλὰ τὰ πραξικοπήματα εἶνε αἱ μόναι διεξοδοὶ τῶν δυσχερειῶν τῶν άρχόντων· ἡ δὲ 'Ελληνικὴ Κυβέρνησις εκ τῆς άτιμωρησίας θρασυθεῖσα εξέδωκε τὸ έγγραφον τῆς 22ας 'Οκτωβρίου.

Τὸ άρθρον 35 τοῦ θεμελιώδους ἡμῶν Νόμου δίδει εἰς τὸν βασιλέα τὸ δικαίωμα τοῦ εκδίδειν τ' άναγκαῖα διατάγματα, ἀλλὰ μόνον πρὸς εκτέλεσιν τῶν Νόμων οἱ έν τῷ Χάρτῃ ὅμως ὑπεύθυνοι πρὶν ἢ δεόντως παρασκευάσωσι τοῦς τῆς άφομοιώσεως Νόμους, περιφρονητικῶς εἰδίωξαν τοῦς άντιπροσώπους τοῦ 'Εθνους, μεθ' ὃ, άντλοῦντες εκ τοῦ άνευθύνου δυνάμειν, σχίζουσι καθ' εκάστην μετ' άναιδέας άπιστεῦτου πάντα νόμον, δυνάμενον νά παρεμβάλῃ προσκόμματα εἰς τήν άθώωσιν των. Διά νόμων δὲ άληθῶς καλπονευθετικῶν και πρὸς μηδένισιν τοῦ σκοποῦ τῶν έπαστασάσεων,—τοῦ 1843 και τοῦ 1862,— άντεκαταστάθη ἡ θέλησις τοῦ έθνους, διά τῆς αὐθαρείας επτά ανθρώπων και ένῶ ἡ έντεῦθεν τῆς Σούρπης και τοῦ Κραβασαρά 'Ελλὰς έχει τὸ σύστημα τῶν κατ' έπαρχίας εκλογῶν, ἡ εκείθεν ὀλίγας πρὸ τῶν εκλογῶν ἡμέρας έμαθεν, ὅτι έχει τὸ κατ' έπαρχίας και νομοῦς αναλόγως τῶν συμφερόντων τῶν Νομοθετῶν! 'Ανευ δικαίας διαίρεσεως εκλογικῶν τμημάτων,—άνευ άπογραφῆς έγκαίρου,—άνευ εκλογικῶν καταλόγων,—άνευ έποπτῶν και δικαστικῶν άντιπροσώπων και άνευ έφορευτικῶν επιτροπῶν, καλοῦνται αἱ νέαι έπαρχίαι νά εκλέξωσιν άντιπροσώπους!

Καὶ πρόδηλον μὲν, ὅτι δι' εκλογῶν οὕτω κισθῆλων άνέφικτος εἶνε ἡ γνησία άντιπροσωπεῖα· έν τούτοις τὰ άντισυνταγματικά διατάγματα βεβαίως δέν πρέπει νά δώσωσιν εἰς τήν Κυβέρνησιν τίτλον, διώκοντα εκ τῆς εκλογικῆς παλαίστρας πάντα τῶν καλπονευθεσων τμημῶν· τοῦαντίον δ' επιβάλλεται, πιστεύω, καθῆκον νά μὴ άρεθῇ έλεύθερον τὸ στάδιον εἰς μόνον τῶν Μοναρχικῶν τὰ ὄργανα· οὐ μὴν ἀλλὰ και μαρτυρῶν άνάγκη ὑφίσταται πρὸς βεβαίωσιν τῶν εκλογικῶν τῆς Κυβερνήσεως ὀργίων. Πρὸς δὲ εἰάν οὕτως ἢ άλλως οἱ Μοναρχικοὶ άποκτήσωσιν εἰσιτήριον διά τὸ

Κοινοβούλιον, δέν πρέπει νά μείνωσιν άνευ άντιπροσωπείας και ὅσαι τῶν έπαρχιῶν κατορθώσωσι, και τοὶ πρὸς τοῦς σκοπέλους τῆς καλπονευθεσεως πολεμοῦσαι, νά εκλέξωσιν άντιπολιτευομένους άντιπροσώπους και πολλῶ μάλλον καθόσον ἡ καλουμένη άντιπροσωπεῖα—κατὰ τὰς έπαγγελματίας τῶν Συνταγματικῶν,—ίσως λάβει χροιάν Συνταγματικῆς Συνελεύσεως πρὸς περιστολὴν τῶν προνομιῶν τοῦ Στέμματος.

Τὰ άνωτέρω, πιστεύω, θέλωσι πείσει τήν 'Εφημερίδα ὅτι δέν εἶναι περιεργοὶ και μάλιστα πολλοὶ περιεργοὶ οἱ έν ταῖς νέαις έπαρχίαις ὑποψῆφοι βουλευταί, οἵτινες, και τοὶ κατὰ τῶν άντισυνταγματικῶν εκλογῶν κραυγάζοντες, δέν άποσύρονται· θά ἦτο δὲ και άστεία ἡ πανουργία πάσης Κυβερνήσεως εἰάν διά πάσης άντισυνταγματικῆς πράξεως άπέκτα τίτλον, εἰς φυγὴν τρέποντα τοῦς μὴ φίλα τῇ Κυβερνήσει φρονούντας.

'Αθήνησι, τῇ 23 Νοεμβρίου.

Γ. Ν. Φιλάρετος.

ΔΗΛΩΣΙΣ.

'Εξ έσφαλμένων πληροφοριῶν ὃ ὑπὸ τὸ ὄνομα 'Αππλιώτης έν τῷ σημερινῷ «Μὴ Χάνεσαι» γράφον, θεωρεῖ πολὺ πιθανὴν τήν πρόσληψίν μου εἰς τὸν συνδυασμὸν ὑπὸ τὸν κ. Ι. Κερτάλην έν τῇ έπαρχίᾳ Βάλου, διότι οὐδαμῶς έπεδίωξα συνδυασμὸν εἴτε μετὰ τοῦ κ. Κερτάλη, εἴτε μετ' άλλου τινος, φρονῶν, ὅτι διά τῶν συνδυασμῶν περιορίζεται ἡ τῶν εκλογέων έλευθερία ὡς και διά τοῦ εκλογικοῦ προγράμματος σφέστατά εἰδήλωσα και έν τῇ αὐβύβια· άλλοτε ὑπεστήριξα.

'Εν 'Αθήναις, τῇ 25 Νοεμβρίου 1881.

Γ. Ν. Φιλάρετος

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

'Αθήναι ὁδοῦ 'Ερμού.

'Απαντα τὰ εἶδη γραφικῆς ὕλης εἰς τιμὰς μετρίας.
'Εκτυποῦνται επισκεπτήρια στιγμιαῖως διά τελειοτάτης μηχανῆς ὡς και χαλκογραφημένα.

Χαράσσονται παντός εἶδους σφραγίδες, ὡς και επικεφαλίδες επιστολῶν εκτυποῦμεναι εἰς διάφορα χρώματα.

Μόνη 'Αποθήκη τῶν καταστίχων ἀριστῆς κατασκευῆς τοῦ σπουδαίου καταστήματος **Edler I. Kricher** τοῦ 'Ανοβέρου.

Μόνη 'Αποθήκη διά χονδρικὰς πωλήσεις τοῦ 'Αληθουῦς σιγαροχάρτου **Job** τοῦ οἴκου **Jean Bardou** τῆς Γαλλίας.

ΗΛΘΕΝ Ο ΧΕΙΜΩΝ

καί σᾶς χρειάζονται ἂν ὄχι ἀλεξικέραυνα, τοιούτων μόνον ἐναντίον τοῦ Δέ Κάστρου ἔχετε ἀνάγκην, ἀλλὰ ἀλεξίκαιρα, διότι καί ὁ καιρός πλήττει φοβερώτερον τοῦ Κεραυνοῦ.

ΕΜΠΡΟΣ ΛΟΙΠΩΝ

εἰς τὴν διασκέδασιν τῆς *Désoupiere*. Ὅλα τὰ εἶδη τῶν ξύλων, τὰ καλλιτεχνικώτερα καὶ ποικιλώτερα τῶν σχεδίων, τὰς πρακτικώτερας τῶν ἐφαρμογῶν καὶ ὅλα τὰ ἐργαλεῖα τὰ ἔφερον τὸ ἐμπορικόν

ΧΟΡΤΟΠΟΡΛΟΥ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ ΑΡ. 243.
ΝΕΩΤΑΤΗ ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΛΑΜΠΩΝ
ΕΙΣ ΤΟ

ΛΑΜΠΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ ΜΠΑΛΛΟΥ.

ΙΔΙΩΣ

Λάμπαις τοῦ λαδιοῦ—Λάμπαις κινεζικαί—
καὶ—Γκλόμποι δι' εἰσόδους—Δι' ἐ-
στατόρια—Διὰ Καταστήματα.

ΑΝΘΗΤΕΧΝΗΤΑ, ΑΡΩΜΑΤΑ, ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Συνάμα ὅτι χρειάζεται διὰ τὰς Κυρίας κομψὸν παρισινόν,

Συνάμα Μανδύαι ἀδιάβροχοι διὰ τοὺς Στρατιωτικούς εἰς τιμὰς πολὺ συγκαταβατικὰς,

Συνάμα ἐξαιρετικῆς ἐκλογῆς Ὀμβρέλας διὰ Κυρίας,

Συνάμα Χίλια ἄλλα πραγματάκια εἰς τὸ

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ

Ι. ΜΟΜΦΕΡΑΤΟΥ

Ὁδὸς Ἐρμοῦ, εἰς τὴν ἀπέναντι τῆς Καπνικαρῆς γωνίας.

ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΑΝΤΩΝΑΚΗ

(Πρώην Παναγωγιστῶν)

(Εἰς τὴν Πλατείαν τοῦ Ἀραβρυτηρίου).

Χαβιάρ ἐκτάκτου ποιότητος. Πριμῆθεια δι' ὅλον τὸ Σαραντάμερον.

Χοιρομήρια τῶν καλλιτέρων ποιότητων.

Σαρδέλλαι τοῦ κουτιοῦ ὄλων τῶν εἰδῶν.

Αὐγοτάραχο τοῦ Μεσσαγγίου.

ὍΛΑ ΤΑ ΕἶΔΗ

εἰς τὸ Παντοπωλεῖον Ἀντωνάκη εἶναι πρώτης, μόνον πρώτης, πάντοτε πρώτης ποιότητος. Α(3).

ΟΛΙΓΑ ΜΟΝΟΝ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΤΗΣ ΚΥΑΝΗΣ ΒΙΒΛΟΥ

τοῦ κ. Γεωργίου Σουρῆ εἰμειναν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ὅπου πωλοῦνται.

Ὀῖνοι Οἰκονόμου, λευκοί, μαῦροι, ἐπιτραπέζιοι.
Ὀῖνοι Οἰκονόμου, ὀμαλώτατοι, ἢ ὅπως λέγουν οἱ Γάλλοι, *unis*.

Ὀῖνοι Οἰκονόμου, οἱ μόνον προτιμηθέντες ἐν ταῖς οἰκογενεαῖς καὶ τοῖς ξενοδοχείοις.

Ὀῖνοι Οἰκονόμου, ἐφθηνότατοι, μόνον 90 λεπτὰ ἢ φιάλη.

Ὀῖνοι Οἰκονόμου, μοναδικοὶ διὰ τὸν χειμῶνα, οἱ λευκοὶ ἀνεκτίμητοι διὰ τὰ φρούτα.

Ὀῖνοι Οἰκονόμου, ἄδαλοι, γνήσιοι, χωρὶς προσθέτους οὐσί, ας ὀγεινότατοι.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

Ὁδὸς Σταδίου, ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου.

ΜΟΔΙΣΤΡΑ.

Mme GENNY DI MUSSIO

Παρά τῆ Πλατεία τοῦ Συντάγματος

(ἀπέναντι τῆς οἰκίας τοῦ κ. Φιλήμονος).

ΦΟΡΕΜΑΤΑ κυριῶν παντὸς εἶδους. ΦΟΡΕΜΑΤΑ μικρῶν παιδίων. ΒΠΑΝΩΦΟΡΙΑ κυριῶν καὶ μικρῶν παιδίων. ΚΑΠΕΛΛΑ καὶ ΣΚΟΥΦΙΒΕΣ κυριῶν καὶ μικρῶν παιδίων. ΑΣΠΡΟΡΟΥΣΑ κυριῶν καὶ κυριῶν. ΜΑΡΚΕΣ καὶ ΚΕΝΤΗΜΑ μανδυλίων καὶ λοιπῶν ἐπὶ παντὸς ὄψεως.

ΜΕΓΑΛΗ ΦΙΛΟΚΑΛΙΑ ΚΑΙ ΜΕΤΡΙΩΤΑΤΑ ΤΙΜΑΙ

Προμηθεύονται ἐξ Εὐρώπης

παντὸς εἶδους καὶ διαφόρων τιμῶν προίκας ἀσπρορούχων.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἐν τῷ Τυπογραφείῳ τοῦ «Μέλλοντος» ἀγγλικὸν χειροκίνητον πιστήριον πρώτου μεγέθους.

NECESSAIRES

μὲ μουσικὴν ἀπὸ τὰ ὠραιότερα γαλλικὰ βωδιβίλλεια, ἀθάνατοι σύντροφοι μελαγχολίας καὶ πλήξεως. Μόνον εἰς τὸ Ἐμπορικόν

ΧΟΡΤΟΠΟΡΛΟΥ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ»

Ὁδὸς Μουσοῦ, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρά τὴν Πλατείαν Συντάγματος.